

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

ထက်မြက်လင်းတမယ်

အောင်မြတ်သာနှင့်ထဘီခြံလင်းတမယ်

"အမေနုရီလား အိမ်ရှင်တို့ အမေနုရီလား"

ခြံဝကနေ လှမ်းခေါ်တဲ့ အသံကြောင့် အိမ်ထဲကနေ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လှို့ ထုံးထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာခဲ့တယ်။

"ဘာကိစ္စလဲ အမေကြီး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေတယ် နောက်ရက်မှ လာခဲ့"

အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ ခြံဝမှာ ရပ်နေတဲ့ လူရဲ့ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ညှိုးကျသွားပြီး

"ကျုပ်နာမည် ညိုကြီးပါ ကျုပ် အရေးကြီးကိစ္စ တစ်ခု အမေနုကို ပြောစရာရှိလို့ "

"တယ် သဘောက်မသားကတော့ ငါစကားကို နှစ်ခါမပြောဘူး အမေကြီးကို တွေ့ချင်ရင် မနက်ဖြန်လာခဲ့ မပြန်ရင် ခြံထဲက အင်းခွေး နှစ်ကောင်ရဲ့ အစာက နင်ဖြစ်သွားမယ်" လို့ ပြောပြီး ခြံတံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။

ညဘက်ရောက်တော့

"အမေကြီး ဒီရွှေငှက်ပျောသီးက ဟိုဘက်ရွာက မယ်ပုတို့ လင်မယား လာပေးသွားတာ အမေကြီး စားဖို့ တဲ့ ဒါလေးက အမဲဝမ်းတွင်း သား သားသတ်သမား ဖိုးထောင်က အမေကြီးအတွက် ဆိုပြီး လာပို့သွား

တာ ဟိုနားမှာ ထောင်ထားတဲ့ သနပ်ခါးတုံးက စိန်လှမြင့် လာပေးခဲ့တာ အမေကြီး ကူညီလို့ သူ့အကြံအစည်တွေ အကုန် အောင်တယ် ပြောတယ် "

ဘီးစပတ်ဆံထုံးနဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အင်္ကျီအမည်း ရောင် ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ဝါကြင်ကြင် ဖြစ်နေတဲ့ သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

"အေး အေး ငါ့တပည့် သားသမီးတွေ ငါ့အပေါ် သိတတ်တာ မြင် တော့ ငါလုပ်ပေးရကျိုး နပ်တာပေါ့ မယ်မြရယ် ဒါတွေကို ငါ့အတွက် အ နည်းငယ်ပဲချန်ပြီး ကျန်တာကို မျှပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေကြီး ကျွန်မ လုပ်လိုက်ပါမယ်"

"ဒါနဲ့ မနက်က ခြံရှေ့မှာ နင်ဘယ်သူ့ကို အော်နေတာလဲ"

"ဘယ်ကလဲတော့ မသိပါဘူး ညိုကြီးလို့ တော့ ပြောတာပဲ အမေကြီး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေလို့ ပြန်မောင်းထုတ် လိုက်တယ် "

"ခြံဝင်း လုံခြုံရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ကြဦး စကားမစပ် ငါ လွှတ်လို က်တဲ့ အထောက်တော်တွေ ပြန်ရောက်ပြီလား"

"မရောက်သေးဘူး အမေကြီး တစ်ခုခုတော့ ထူးပြီ ထင်တယ်"

"ဟော တောင်ပံရိုက်သံတွေ ကြားတယ် ပြန်ရောက်လာကြပြီ ထင် တယ် မယ်မြ အပြင် ထွက်ကြည့်စမ်း"

အမေကြီးဆိုသူရဲ့ စကားကိုကြားတော့ မယ်မြက အိမ်ပြတင်းပေါက် ကို လှုပ်ကာ ကြည့်လိုက်တယ်။

"အမေကြီး မိမိတို့ အဖွဲ့ ပြန်ရောက် လာပြီ"

"အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားပေးလိုက်"

မယ်မြလည်း အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ ထဘီရင် ရှားရက်နဲ့ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမ လေးယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဟဲ့ မိမိ နင်တို့ ကို အမေကြီး စောင့်နေတယ် သတင်း ပို့လိုက်ဦး"

မယ်မြရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အခန်းအပြင်မှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမ လေးယောက်က အခန်းထဲကို ဝင် လာပြီး အမေကြီးကို အရိုအသေပေး လိုက်တယ်။

"ဟဲ့ မိမိ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ"

"အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး အမေကြီး မောင်ကုလားလည်း ထွက်ပြေးနေရတယ် အဲဒီလူငယ်က တော်တော် စွမ်းတယ်လို့ ပြောရမယ် မကြာခင် မောင်ကုလား အမေကြီးဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"အဟက်အဟက် နင်တို့ က အဲဒီလူငယ်ကို အရမ်း အမွမ်းတင် နေကြတာကိုး ငါလည်း သူ့အစွမ်းကို သိချင်မိလေရဲ့ မိဇာကို ဒီနယ်တစ် ခွင်မှာ အန်တုရဲတဲ့ သူ မရှိပါဘူး ရှိရင်လည်း မိဇာက အရှင်မထားဘူး ဆိုတာ နင်တို့ သိပါတယ် အဟက်အဟက်"

"သိပါတယ် အမေကြီးရဲ့ အစွမ်းကိုလည်း ယုံကြည်ပါတယ် အမေကြီးသာ အောင်ပွဲတွေ ထပ်ရမယ် ဆိုတာ လုံးဝကို ယုံကြည်ပါတယ်"

"ဟားဟားဟား အဲဒီလို ဖြစ်နေရမှာ ပေါ့ကွယ် ကဲကဲ နင်တို့ လည်း ပင်ပန်း လာကြတယ် ဆိုတော့ နားလိုက်ကြဦး မနက်ဖြန် ည၁၂နာရီတိ တိမှာ မိဇာက တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ရှိတဲ့ ပညာသ

ည် တွေ အားလုံးကိုခေါ်လိုက် ငါ မှာ စရာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေကြီး အားလုံးကို သတင်း ပို့လိုက်ပါ့မယ်"

အမျိုးသမီး လေးယောက်လဲ အမေကြီးဆိုတဲ့ မိန်းမကို အရိုအသေ ပေးပြီး အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက် သွားတော့မှ

"မယ်မြ မနက်က လာတဲ့ သူက မောင်ကုလား လွှတ်လိုက်တဲ့ သူ ဖြစ်မယ် သူကငါ့အပေါ် အရမ်း သိတတ်တဲ့ တပည့်ဖြစ်နေတော့ သူဒီလိုဖြစ်တာ ငါ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး မနက်ဖြန် အဲဒီလူလာရင် ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက် ကြားလား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အမေကြီး"

"နင်လည်း နားတော့ ငါလုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်"

အမေကြီးဆိုသူရဲ့ စကားကြောင့် မယ်မြ အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ကာ အပြင်ကို ထွက်လာ ခဲ့လိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်

"အမေနုရှီလား အမေနု"

"ဟဲ့အကောင် အသံပြန့် အော်မနေနဲ့ အမေကြီး နင့်ကို စောင့်နေတယ် လာခဲ့"

ခြံတံခါးရှေ့ အော်နေတဲ့ သူလည်း ဘီးစပတ်ထုံးထားတဲ့ မိန်းမ ခေါ်ဆောင်ရာ အနောက်ကို လိုက်ခဲ့လိုက်တယ်။

"အမေကြီး မနေ့က လူရောက် လာပြီ"

"အေး အေး လာထိုင်ကြ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ လဲကွယ်"

"ကျုပ်နာမည်က ညိုကြီးပါ ဦးကုလားရဲ့ လူယုံတော် တစ်ယောက်ဆို

လည်း ဟုတ်ပါတယ် အခုလာရတဲ့ အကြောင်းက ဦးကုလား နေတဲ့ ရွာကို လူငယ် နှစ်ယောက် ရောက် လာပြီး အမေနု စီရင်ထားပေးတဲ့ အရာတွေကို ဖျက်ဆီး သွားကြပါတယ် အခုဆိုရင် ဦးကုလားလည်း ရွာထဲက နေ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင် နေရပါတယ် အခု အမေနုဆီ လာရတာကလဲ ဦးကုလား လွှတ်လို့ လာတာပါ။"

ညိုကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ မိန်းမကြီးက

"ငါ့အစီအရင်တွေကို ချိုးဖျက်နိုင်တယ် ဆိုတော့ ပညာက သိပ်မသေးဘူးပဲ ငါကလည်း အဲလို လူစွမ်းကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီ နင်လည်း စိတ်အေးအေးထား မောင်ကုလားကိုလည်း ပြောပြလိုက် ငါအရင်လို အခြေအနေ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ "

"ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ဦးကုလားသာသိရင် အရမ်းပျော်မှာ "

"မင်း တာဝန်ပြီးပြီ ဆိုတော့ ပြန်လိုက်ပါဦး ငါ ကြည့်စီစဉ် လိုက်မယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျုပ် သွားတော့မယ်" လို့ ပြောပြီး ခြံထဲကနေ ပြန်ထွက် သွားခဲ့တယ်။

အချိန်ကား ည၁၂နာရီတိတိ

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် မကြားလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသလို ခုံတန်းလျား ပတ်လည်မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ လူအယောက် နှစ်ဆယ်လောက် ကလည်း ကျောက်ရုပ်တွေလို ငြိမ်သက် နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်

"အမေကြီး ရောက် လာပြီ" ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားတော့ အားလုံး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြတယ်။

ခုံတန်းလျားရှိရာကို တရွေ့ရွေ့ လာနေတဲ့ မိန်းမကြီးက လူအုပ်ကြီးကို လက်ကာပြပြီး

"အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြ နင်တို့ ကို ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ငါတို့ အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးမယ့်သူတွေ ရောက်လာလို့ ပဲ သူတို့ က လူငယ် နှစ်ယောက်လို့ ပြောတယ် သူတို့ နဲ့ ပတ်သက်လို့ နင်တို့ သိသမျှ တွေ ငါ့ကို အကုန် ပြောပြစမ်း"

မိန်းမကြီးရဲ့ စကား အဆုံးမှာ တော့ ခုံတန်းလျား ထောင့်စွန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်က ...

"အမေကြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အရင်က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့ဘူးဘူး အထက်လမ်းဆရာတွေလို့ သိရတယ် ပညာကတော့ အတန်အသင့် စွမ်းတယ်လို့ သိရပါတယ်"

"ရပြီ ပြန်ထိုင်တော့ နောက်သိတဲ့ သူတွေ ရှိသေးလား"

မိန်းမကြီးက သုံးခါတိတိမေးပေမဲ့ တိတိကျကျ ပြောနိုင်တဲ့ သူ မရှိခဲ့ဘူး။

"ကောင်းပြီ နင်တို့ အားလုံး မသိဘူး ဆိုတော့ သူတို့ အစွမ်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ရတော့မှာ ပေါ့ အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် မလစ်ဟင်းအောင် သတိထားကြ တစ်ခုခုထူးခြားရင် ငါ့ကိုလာပြော မောင်ကုလားရဲ့ ကိစ္စကြောင့် ငါ့ဆီကို သူတို့ ရောက်လာကောင်း ရောက်လာနိုင်တယ် ရောက်လာခဲ့တယ် ဆိုရင် သူတို့ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ထင်းတွေ ကြိုစုထားကြ ဟားဟားဟား"

မိန်းမကြီးရဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညအချိန်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

***